Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 14 listopada 2018 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2009/72/WE – Artykuł 3 ust. 2, 6 i 15 oraz art. 36 lit. f) – Rynek wewnętrzny energii elektrycznej – Hipotetyczny charakter pytań prejudycjalnych – Niedopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

W sprawie C-238/17

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas (sąd rejonowy dla miasta Wilno, Litwa) postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 9 maja 2017 r., w postępowaniu:

UAB „Renerga”

przeciwko

AB „Energijos skirstymo operatorius”,

AB „Lietuvos energijos gamyba”,

przy udziale:

UAB „BALTPOOL”,

Lietuvos Respublikos Vyriausybė,

Achema AB,

Achemos Grupė UAB,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: M. Vilaras, prezes czwartej izby, pełniący obowiązki prezesa trzeciej izby, J. Malenovský (sprawozdawca), L. Bay Larsen, M. Safjan i D. Šváby, sędziowie,

rzecznik generalny: M. Szpunar,

sekretarz: M. Aleksejev, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 3 maja 2018 r.,

* Język postępowania: litewski.

rozważywszy uwagi przedstawione:

– w imieniu UAB „Renerga” początkowo przez V. Radvilę, K. Pabijanskasa i G. Balčiūnasa, advokatas, C. Malamatarisa, dikigoros, A. Wilhelma, Rechtsanwalt, E. Righini, avvocato, oraz C. Cluzel, avocat, a następnie przez V. Radvilę i K. Pabijanskasa, advokatas, E. Righini, avvocato, oraz C. Cluzel, avocat,

– w imieniu AB „Energijos skirstymo operatorius” i AB „Lietuvos energijos gamyba” przez A. Žindula, advokatas,

– w imieniu UAB „BALTPOOL” przez A. Smaliukasa i E. Junčienė, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Achemos Grupė UAB przez G. Balčiūnasa, advokatas,

– w imieniu rządu litewskiego przez D. Kriaučiūnasa i R. Dzikoviča, działających w charakterze pełnomocników,

– w imieniu Komisji Europejskiej przez O. Beynet, Y.G. Marinovą, A. Steiblytė i J. Jokubauskaitė, działające w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 12 lipca 2018 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 3 ust. 2, 6 i 15 oraz art. 36 lit. f) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/72/WE z dnia 13 lipca 2009 r. dotyczącej wspólnych zasad rynku wewnętrznego energii elektrycznej i uchylającej dyrektywę 2003/54/WE (Dz.U. 2009, L 211, s. 55).

2 Wniosek ów został złożony w ramach sporu pomiędzy spółką UAB „Renerga” a spółkami AB „Energijos skirstymo operatorius” i AB „Lietuvos energijos gamyba” w przedmiocie zapłaty odsetek za zwłokę w związku z opóźnioną płatnością na rzecz spółki Renerga rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Motywy 46 i 50 dyrektywy 2009/72 stanowią:

„(46) Przestrzeganie wymogów usługi publicznej jest podstawowym wymogiem niniejszej dyrektywy, ważne jest więc, aby w niniejszej dyrektywie zostały określone wspólne minimalne standardy, przestrzegane przez wszystkie państwa członkowskie, z uwzględnieniem celów ochrony konsumentów, bezpieczeństwa dostaw, ochrony środowiska i równoważnych poziomów konkurencji we wszystkich państwach członkowskich. Ważne jest, aby wymogi usługi publicznej podlegały interpretacji na poziomie krajowym, z uwzględnieniem uwarunkowań krajowych i pod warunkiem przestrzegania prawa wspólnotowego.

[…]

(50) Wymogi usługi publicznej, w tym wymogi dotyczące usługi powszechnej, oraz wynikające z nich wspólne minimalne standardy muszą być w dalszym ciągu wzmacniane w celu zapewnienia, aby wszyscy konsumenci, w szczególności odbiorcy wrażliwi, mogli odnieść korzyści wynikające z konkurencji i sprawiedliwych cen. Wymogi usługi publicznej należy określać na poziomie krajowym, z uwzględnieniem sytuacji krajowej; prawo wspólnotowe powinno być jednak przestrzegane przez państwa członkowskie. […]".

4 Artykuł 3 ust. 2, 6 i 15 tej dyrektywy przewiduje:

„2. W pełni uwzględniając odpowiednie postanowienia [traktatu WE], w szczególności jego art. 86, państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie gospodarczym nałożyć na przedsiębiorstwa działające w sektorze elektroenergetycznym obowiązki użyteczności publicznej, które mogą odnosić się do bezpieczeństwa, w tym również do bezpieczeństwa dostaw, regularności, jakości i ceny dostaw, a także ochrony środowiska, w tym również do efektywności energetycznej, energii ze źródeł odnawialnych i ochrony klimatu. Takie obowiązki muszą być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, weryfikowalne i gwarantować wspólnotowym przedsiębiorstwom energetycznym równość dostępu do konsumentów krajowych. W odniesieniu do bezpieczeństwa dostaw, efektywności energetycznej/zarządzania popytem i realizacji celów ochrony środowiska oraz celów dotyczących energii ze źródeł odnawialnych, o których mowa w niniejszym ustępie, państwa członkowskie mogą wprowadzić konieczność realizacji planów długoterminowych, uwzględniając przy tym fakt, że o dostęp do systemu mogą się ubiegać strony trzecie.

[…]

6. Jeżeli za wypełnienie obowiązków określonych w ust. 2 i 3 przewidziano przyznawanie przez państwo członkowskie rekompensat finansowych, innych form rekompensaty oraz praw wyłącznych, odbywa się to w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny.

[…]

15. Wdrażając niniejszą dyrektywę, państwa członkowskie informują Komisję o wszystkich środkach przyjętych w celu spełniania obowiązku usługi powszechnej i obowiązku użyteczności publicznej, w tym również ochrony konsumentów i ochrony środowiska, a także o ich możliwym wpływie na konkurencję krajową i międzynarodową oraz o tym, czy takie środki wymagają odstępstwa od niniejszej dyrektywy. Państwa członkowskie powiadamiają następnie Komisję co dwa lata o wszelkich zmianach takich środków niezależnie od tego, czy wymagają one odstępstwa od niniejszej dyrektywy, czy też nie".

5 Artykuł 36 lit. f) wspomnianej dyrektywy przewiduje:

„Wykonując zadania regulacyjne określone w niniejszej dyrektywie, organ regulacyjny podejmuje wszelkie rozsądne środki służące realizacji następujących celów w ramach swoich obowiązków i uprawnień określonych w art. 37, w ścisłym porozumieniu z innymi właściwymi organami krajowymi, w tym również z organami ochrony konkurencji, w stosownych przypadkach i bez uszczerbku dla ich kompetencji:

[…]

f) zapewnianie, aby operatorzy systemu i użytkownicy systemu otrzymywali stosowne zachęty, zarówno krótko-, jak i długoterminowe, w celu zwiększenia wydajności w zakresie działania sieci oraz rozwijania integracji rynkowej".

Prawo litewskie

6 Dyrektywa 2009/72 została transponowana do litewskiego porządku prawnego poprzez Energetikos įstatymas (ustawę w sprawie energetyki), Elektros energetikos įstatymas (ustawę o energii elektrycznej) i Atsinaujinančių išteklių energetikos įstatymas (ustawę o energii ze źródeł odnawialnych).

7 Na podstawie ustawy w sprawie energii elektrycznej rząd litewski przyjął w dniu 18 lipca 2012 r. Vyriausybės nutarimas nº 916 Dėl Viešuosius interesus atitinkančių paslaugų elektros energetikos sektoriuje teikimo tvarkos aprašo patvirtinimo (uchwałę rządową nr 916 w sprawie zatwierdzenia procedury świadczenia usług użyteczności publicznej w sektorze elektroenergetycznym). Na mocy pkt 3 tej uchwały „rekompensatą z tytułu świadczenia usług publicznych" zarządza się zgodnie z procedurą zarządzania rekompensatami z tytułu świadczenia usług publicznych ustanowioną w Vyriausybės nutarimas nº 1157 Dėl Viešuosius interesus atitinkančių paslaugų elektros energetikos sektoriuje lėšų administravimo tvarkos aprašo patvirtinimo (uchwale rządowej nr 1157 w sprawie zatwierdzenia procedury zarządzania rekompensatami z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej w sektorze elektroenergetycznym) przyjętej w dniu 19 września 2012 r.

8 Zgodnie z pkt 18.1 uchwały rządowej nr 916 rekompensata uiszczona z tytułu świadczenia usług publicznych może zostać czasowo zawieszona zgodnie z wymogami i warunkami przewidzianymi w uchwale rządowej nr 1157, jeżeli podmiot świadczący usługę publiczną lub podmioty z nim powiązane nie dokonają zapłaty całości lub części rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych należnej za rzeczywiście zużytą energię elektryczną zgodnie z pkt 16 tej ostatniej uchwały.

9 Uchwała rządowa nr 1157 definiuje „podmioty powiązane" (pkt 3 akapit piąty). W pkt 26.1 uchwała ta stanowi, że operator sieci dystrybucyjnej, przedsiębiorstwo nabywające oraz podmiot zarządzający zawieszają płatność środków pieniężnych, jeżeli podmiot świadczący usługę publiczną lub podmioty z nim powiązane nie dokonają zapłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych należnej za rzeczywiście zużytą energię elektryczną. Ten sam przepis określa przesłanki dla wznowienia tej płatności. Punkt 26.2 tej samej uchwały przewiduje, że jeżeli podmiot świadczący usługi publiczne wycofa się z grupy podmiotów powiązanych, w której co najmniej jeden podmiot nie uiścił, w całości lub części, rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych należnych za rzeczywiście zużytą energię elektryczną, zaległa część rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych zostanie mu zapłacona wyłącznie wtedy, gdy uprzednio powiązany podmiot uiści wszystkie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych należne za energię elektryczną rzeczywiście zużytą do czasu wycofania się podmiotu z grupy podmiotów powiązanych.

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

10 Renerga prowadzi pięć elektrowni, w których wytwarza się energię elektryczną z odnawialnych źródeł energii. Spółka ta dostarcza wytworzoną energię elektryczną do sieci elektroenergetycznej. Renerga wraz z spółką Achema AB i innymi spółkami tworzy UAB Achemos Grupė.

11 W ramach umów zawartych w dniach 7 stycznia i 19 czerwca 2013 r. pomiędzy Renergą a pozwanymi w postępowaniu głównym Renerga zobowiązuje się do sprzedaży całej energii elektrycznej, którą wytwarza i dostarcza do sieci elektroenergetycznej, na rzecz tych pozwanych, którzy w zamian zobowiązują się nabyć tę energię i za nią zapłacić. Zgodnie z tymi umowami cena, jaką pozwani w postępowaniu głównym muszą płacić Renerdze za tę energię elektryczną, składa się z ceny rynkowej za energię elektryczną i z rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych, które odpowiadają różnicy pomiędzy, z jednej strony, stałą stawką mającą zastosowanie do energii elektrycznej produkowanej przez Renergę zgodnie z warunkami przewidzianymi w przepisach prawa a, z drugiej strony, ceną rynkową.

12 W dniu 25 lutego 2016 r. podmiot zarządzający rekompensatami z tytułu świadczenia usług publicznych, UAB „BALTPOOL", poinformował pozwanych w postępowaniu głównym, że zgodnie z uchwałami rządowymi nr 916 i nr 1157 płatność rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych na rzecz Renergi została zawieszona w całości do czasu dokonania przez Achemę lub inne podmioty powiązane zapłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych należnej za rzeczywiście zużytą energię elektryczną. Według BALTPOOL, po pierwsze, Achema nie wypełniła w pełni spoczywającego na niej obowiązku uiszczenia rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych za rzeczywiście zużytą energię elektryczną i, po drugie, ze względu na to, że kapitał Achemy oraz pakiet kontrolny w Renerdze były w posiadaniu Achemos Grupė, Achemę i Renergę należało uznać za podmioty powiązane.

13 W dniu 26 lutego 2016 r. Energijos skirstymo operatorius poinformował Renergę, że płatność należnej jej rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych została zawieszona. W dniu 8 marca 2016 r. Lietuvos energijos gamyba skierował do Renergi podobne pismo, w którym wskazał, że płatność rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych została zawieszona na czas nieoznaczony i że Renerga będzie otrzymywać jedynie zapłatę ceny rynkowej za sprzedaną energię elektryczną.

14 Pismem z dnia 10 marca 2016 r., skierowanym do Renergi, BALTPOOL wskazał, że w dniu 31 stycznia 2016 r. wysłano do Achemy fakturę na łączną kwotę 629 794,15 EUR, wraz z podatkiem od wartości dodanej, z terminem płatności do dnia 24 lutego 2016 r. Z postanowienia odsyłającego wynika, że ponieważ Achema nie uregulowała tej faktury do dnia 25 lutego 2016 r., płatność rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych została zawieszona w stosunku do Achemy i wszystkich podmiotów z nią powiązanych.

15 Wskutek niewypełnienia spoczywających na pozwanych w postępowaniu głównym obowiązków zapłaty Renerdze pełnej ceny należnej za zakupioną przez nich energię elektryczną, w szczególności rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych stanowiącej element ceny za zakupioną energię elektryczną, zadłużenie tych pozwanych względem Renergi wzrosło do kwoty 1 248 199,81 EUR.

16 Dług ten został spłacony w dniu 21 kwietnia 2016 r., w którym to dniu BALTPOOL przyjął skierowane do pozwanych w postępowaniu głównym decyzje dotyczące zapłaty zawieszonych rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych.

17 W dniu 12 grudnia 2016 r. Renerga wniosła do Vilniaus miesto apylinkės teismas (sądu rejonowego dla miasta Wilno, Litwa) powództwo, domagając się nakazania Lietuvos energijos gamyba i Energijos skirstymo operatorius zapłaty na jej rzecz kwot, odpowiednio, 9172,84 EUR i 572,82 EUR stanowiących odsetki za zwłokę w związku z opóźnioną płatnością rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych na podstawie umów w sprawie zakupu i sprzedaży energii elektrycznej zawartych w dniach 7 stycznia i 19 czerwca 2013 r. Dodatkowo Renerga domagała się nakazania pozwanym w postępowaniu głównym zapłaty odsetek od tych kwot według rocznej stopy oprocentowania w wysokości 8,05%.

18 Uznawszy, iż rozpoznawany spór wymaga wyjaśnień co do przepisów dyrektywy 2009/72, Vilniaus miesto apylinkės teismas (sąd rejonowy dla miasta Wilno) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy przewidziany w art. 36 lit. f) dyrektywy 2009/72 cel organu regulacyjnego wykonującego zadania regulacyjne określone w rzeczowej dyrektywie, jakim jest »zapewnianie, aby operatorzy systemu i użytkownicy systemu otrzymywali stosowne zachęty, zarówno krótko-, jak i długoterminowe, w celu zwiększenia wydajności w zakresie działania sieci oraz rozwijania integracji rynkowej«, należy rozumieć i interpretować jako zakazujący nieprzyznawania zachęt (odmowy zapłaty rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych) bądź ich ograniczania?

2) Zważywszy, że art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72 przewiduje, iż obowiązki użyteczności publicznej muszą być jasno określone, przejrzyste, niedyskryminacyjne, weryfikowalne, a art. 3 ust. 6 tej dyrektywy stanowi, że przyznawanie rekompensat finansowych za wypełnienie obowiązków użyteczności publicznej odbywa się w sposób przejrzysty i niedyskryminacyjny, należy wyjaśnić następujące kwestie:

   Czy przepisy art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 należy interpretować jako zakazujące ograniczania zachęt dla podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej, jeżeli podmioty te należycie wykonują obowiązki związane ze świadczeniem usług użyteczności publicznej, których wykonania się podjęły?

   Czy należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72 przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia wypłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej bez względu na wykonanie przez taki podmiot czynności związanych ze świadczeniem usług użyteczności publicznej oraz na wykonanie obowiązków, których podmiot ten się podjął, ale łączący podstawę ograniczenia (zawieszenia) zapłaty rekompensaty z tytułu świadczenia usług użyteczności publicznej z wykonaniem przez podmiot powiązany z podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej (w którym udziały kontrolujące posiada to samo przedsiębiorstwo, które posiada udziały kontrolujące w spółce będącej podmiotem świadczącym usługi użyteczności publicznej) czynności i obowiązków przy rozliczaniu środków pieniężnych za korzystanie z usług użyteczności publicznej obliczonych dla tego przedsiębiorstwa oraz uzależniający wypłatę rekompensaty od wykonania tych czynności i obowiązków?

   Czy przewidziany przepisami prawa krajowego obowiązek zawieszenia zapłaty rekompensaty finansowej na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej mimo utrzymania spoczywającego na nich zobowiązania do pełnego wykonania nałożonych na nich obowiązków z zakresu użyteczności publicznej oraz powiązanych zobowiązań umownych na rzecz przedsiębiorstw nabywających energię elektryczną należy uznać za dyskryminacyjny, nieprzejrzysty i ograniczający uczciwą konkurencję do celów przepisów art. 3 ust. 2 i 6 dyrektywy 2009/72?

3) Czy na podstawie art. 3 ust. 15 dyrektywy 2009/72 nakładającego na państwa członkowskie obowiązek powiadamiania Komisji Europejskiej co dwa lata o wszelkich zmianach środków przyjętych w celu spełniania obowiązku usługi powszechnej i obowiązku użyteczności publicznej państwo członkowskie, które przyjęło w prawie krajowym przepisy ustanawiające podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych podmiotom świadczącym usługi użyteczności publicznej, jest zobowiązane do powiadomienia Komisji Europejskiej o takich nowych przepisach?

4) Czy przyjęcie przez państwo członkowskie w prawie krajowym przepisów określających podstawy, zasady i mechanizm ograniczania rekompensat należnych na rzecz podmiotów świadczących usługi użyteczności publicznej sprzeciwia się celom wdrażania dyrektywy 2009/72 oraz zasadom ogólnym prawa Unii (zasadzie pewności prawa, ochrony uzasadnionych oczekiwań, proporcjonalności, przejrzystości i niedyskryminacji)?”.

W przedmiocie dopuszczalności wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym

19 Komisja kwestionuje dopuszczalność wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym na tej podstawie, że wykładnia prawa Unii, o którą wniesiono, nie jest użyteczna dla rozstrzygnięcia sporu w postępowaniu głównym. Otóż na Renerdze nie spoczywają obowiązki użyteczności publicznej w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72, ponieważ ani przepisy uchwał rządowych nr 916 i 1157, ani umowy zawarte z pozwanymi w postępowaniu głównym nie nakładają obowiązków użyteczności publicznej na producentów energii elektrycznej wykorzystujących odnawialne źródła energii, takich jak Renerga.

20 W tym względzie należy przypomnieć, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Trybunału w ramach ustanowionej w art. 267 TFUE współpracy pomiędzy Trybunałem i sądami krajowymi wyłącznie do sądu krajowego, przed którym zawisł spór i który ma obowiązek wydać w tej sprawie orzeczenie, należy dokonanie oceny, z uwzględnieniem szczególnych okoliczności tej sprawy, zarówno tego, czy orzeczenie w trybie prejudycjalnym jest niezbędne do wydania wyroku w zawisłej przed nim sprawie, jak i oceny znaczenia pytań, z którymi zwraca się on do Trybunału. W związku z tym, jeśli postawione pytania dotyczą wykładni lub ważności przepisu prawa Unii, Trybunał jest co do zasady zobowiązany do wydania orzeczenia (wyrok z dnia 12 listopada 2015 r., Hewlett-Packard Belgium, C-572/13, EU:C:2015:750, pkt 24 i przytoczone tam orzecznictwo).

21 Z utrwalonego orzecznictwa wynika jednak, że odrzucenie skierowanego przez sąd krajowy wniosku o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym może być uzasadnione, gdy prawo Unii nie znajduje zastosowania, ani bezpośrednio, ani pośrednio, do okoliczności danej sprawy (zob. podobnie wyrok z dnia 7 lipca 2011 r., Agafiței i in., C-310/10, EU:C:2011:467, pkt 28).

22 W niniejszym przypadku, poprzez wszystkie swoje pytania prejudycjalne sąd odsyłający zmierza w istocie do ustalenia, czy dyrektywa 2009/72, a dokładnie jej art. 3 ust. 2, 6 i 15 oraz jej art. 36 lit. f), a także ogólne zasady prawa Unii stoją na przeszkodzie zastosowaniu przepisów krajowych, które przewidują możliwość zawieszenia w stosunku do producentów energii elektrycznej płatności rekompensat z tytułu świadczenia usług publicznych mających na celu promowanie wytwarzania energii elektrycznej z odnawialnych źródeł energii, aż do momentu, w którym podmioty powiązane z tymi producentami uiszczą wszystkie rekompensaty z tytułu świadczenia usług publicznych należne za rzeczywiście zużytą przez nie energię elektryczną.

23 W tym względzie art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72 przewiduje, że w pełni uwzględniając odpowiednie postanowienia traktatu WE, w szczególności jego art. 86, państwa członkowskie mogą w ogólnym interesie gospodarczym nałożyć na przedsiębiorstwa działające w sektorze elektroenergetycznym obowiązki użyteczności publicznej, które mogą odnosić się do bezpieczeństwa, w tym również do bezpieczeństwa dostaw, regularności, jakości i ceny dostaw, a także ochrony środowiska, w tym również do efektywności energetycznej, energii ze źródeł odnawialnych i ochrony klimatu.

24 Z postanowienia odsyłającego nie wynika jasno, czy w szczególnych okolicznościach sporu w postępowaniu głównym na Renerdze ciążyły obowiązki użyteczności publicznej nałożone na mocy tej dyrektywy przez dane państwo członkowskie.

25 W tym względzie na podstawie art. 101 regulaminu postępowania Trybunał skierował do sądu odsyłającego wniosek o wyjaśnienie, na który sąd ów odpowiedział pismem z dnia 26 marca 2018 r.

26 W tej odpowiedzi sąd odsyłający wyjaśnił, że prawo litewskie nie przewiduje spoczywającego na Renerdze bezwzględnego obowiązku wytwarzania i dostarczania energii elektrycznej pochodzącej z odnawialnych źródeł energii. Zdaniem tego sądu Renerga nie jest wpisana na przyjętą przez rząd litewski listę podmiotów świadczących usługi publiczne, ale sama dobrowolnie zobowiązała się do wytwarzania energii elektrycznej i sprzedaży tej energii na rzecz pozwanych w postępowaniu głównym. Sąd odsyłający zauważył również, że stosunki prawne wiążące Renergę i pozwanych w postępowaniu głównym zostały zdefiniowane w umowach zawartych w dniach 7 stycznia i 19 czerwca 2013 r. oraz regulowane są przez prawo cywilne, a również że umowy te mogą zostać rozwiązane, co oznacza, iż nie można twierdzić, że Renerga była zobowiązana do świadczenia usług publicznych.

27 A zatem udzieloną przez sąd odsyłający odpowiedź należy rozumieć w ten sposób, że dane państwo członkowskie nie nałożyło na Renergę obowiązku użyteczności publicznej w rozumieniu art. 3 ust. 2 dyrektywy 2009/72.

28 Wynika stąd, że przepisy prawa Unii, o których wykładnię wnoszono, nie mogą znaleźć zastosowania, ani bezpośrednio, ani pośrednio, do okoliczności sprawy rozpatrywanej w postępowaniu głównym, i w związku z tym wszystkie pytania zadane w ramach tej sprawy mają hipotetyczny charakter.

29 Z ogółu powyższych rozważań wynika, że wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym jest niedopuszczalny.

W przedmiocie kosztów

30 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Vilniaus miesto apylinkės teismas (sąd rejonowy dla miasta Wilno, Litwa) postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2017 r., jest niedopuszczalny.

Podpisy